

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 18 nr. 8

august 2006

GLOBAL STRATEGISK KRISE

Indien og Pakistan har udvist hinandens diplomater. Subkontinentets to atommagter er atter på en dødsens farlig konfrontationskurs. I Afghanistan er NATO's tropper ved at miste overtaget til en uheldig alliance af gamle opiumsklaner og fanatiske talibankrigere. I Irak kryber besættelsestropperne i ly bag militærlejrenes sandsække og pigtråd, mens landet hastigt suges ind i en blodig borgerkrig. Og i Libanon følger krigen sin egen ubønhørlige logik. Rakter avler bomber, og bomber avler raketter, mens hundreder af civile dør og lemlæstes. Kamphandlingerne har nået grænsen til Syrien. Lige om hjørnet venter næste fase. Et eller andet sted klargøres de taktiske kernevåben. Imens truer Iran med at lukke for olien til Vesten, hvis FN indfører økonomiske sanktioner.

Vi bringer altså ingen gode nyheder. Ja, det vil sige, i Mexico har præsidentkandidat López Obrador vakt de gamle revolutionære traditioner til live. Befolkningen er i fuld politisk mobilisering, med Lyndon LaRouches nye ungdomsbewægelse, LYM, midt i begivenhedernes centrum. Det er godt. Og det er en kilde til den optimisme, der er en nødvendig forudsætning, hvis vi skal vende en yderst dramatisk strategisk krise til et håb om en verden med en bedre fremtid.

Efter terrorbomberne i Mumbai og udbruddet af kamphandlinger i Libanon udsendte LaRouche en analyse af den globale strategiske situation. Her advarede han skarpt imod at pege fingre af det ene eller andet land, som skurken i de konflikter, der nu dækker de fleste hjørner af vor planet. Som det var tilfældet forud for begge de store verdenskrige i det 20. århundrede, findes en overordnet fællesnævner for de voksende strategiske konfrontationer. Den hedder det internationale finansoligarkis ufravigelige princip om beskyttelse af egne interesser i et kommende økonomisk sammenbrud. Om nødvendigt på bekostning af de enkelte nationalstater. Hvad enten de måtte hedde Pakistan, Indien, Israel, Libanon, Syrien eller Iran. Det er blandt disse overnationale finansskredse, vi finder vor egentlige politiske fjender. I mellemkrigsårene kaldte de sig Den Synarkistiske Internationale. I dag er magtideologien pakket ind i bløde vendinger om »globalisering«. Målet er stadig det samme: Nedlæggelse af nationalstaten og etableringen af en »forretningsbaseret verdensregering«.

Finansoligarkiets politiske magtideologi, »synarki«, havde sit udspring i Napoleons Frankrig. Og her trives den stadig i bedste velgående, desværre. I slutningen af juli lukkede den franske stat for præsidentkandidat Jacques Cheminades bankkonto. De gamle politiske skygger fra Vichy-Frankrig vil ikke have en nær ven af Lyndon LaRouche inden for døren. Men det sidste ord i den sag er ikke sagt endnu. Det skal den slagkraftige LYM-afdeling i Paris nok sørge for.

HVEM STÅR BAG »3. VERDENSKRIG«?

Den **16.-18. juni** stod den indflydelsesrige amerikanske neokonservative tænketank **The American Enterprise Institute, AEI**, som arrangør af et såkaldt »Verdensforum« i det luksuriøse **Rocky Mountain**-skisportsted **Beaver Creek, Colorado**. Konferencen var hermetisk lukket for pressen og offentligheden, og omverdenen ville intet have hørt om begivenheden, hvis ikke det var fordi sikkerhedstjenesten, **Secret Service**, skabte en mindre skandale ved at arrestere en mand, der på »mistænkelig vis« havde nærmet sig USA's vicepræsident **Dick Cheney**. Dermed kom det frem, at vicepræsidenten, sammen med forsvarsminister **Donald Rumsfeld** og andre medlemmer af **Bush-regeringen** samt føderalbankdirektør **Paul Bernanke**, var blandt de prominente deltagere i den ellers så diskrete konference. Det kom også frem, at vicepræsident Cheney i forbindelse med konferencen havde haft samtaler med Israels fhv. premierminister **Benjamin Netanyahu**, medlem af **Knesset** for **Likudpartiet**, **Natan Sharansky**, en af de hårdeste fortalere for et angreb på **Iran**, og formanden for **Reformpartiet** i **Syrien**, **Farid Ghadry**, der i de amerikanske neokonservatives øjne spiller samme »vigtige« rolle som den irakiske forretningssvindler og »politiker«, **Ahmed Chalabi**, gjorde det forud for invasionen af **Irak**.

Da den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** hørte om AEI's konference og vicepræsident Cheneys møder med Netanyahu, Sharansky og Ghadry, udsendte han straks en advarsel om, at en ny krig i **Mellemøsten** kunne være under opsejling. Den neokonservative forsamling i Beaver Creek havde et stort personsammenfald med de kredse, der tilbage i **1996** udstyrede den dengang nyvalgte premierminister Netanyahu med en politisk køreplan, kaldet »*Clean Break: New Strategy for Securing the Realm*« (»*Et klart brud: En Ny Strategi for Rigets Sikkerhed*«, se også **Agro-Nyt, maj 2003**), som lagde den mellemøstlige fredsproces i graven og banede vejen for USA's militære angreb på **Irak**. Et af hovedpunkterne i denne »nye sikkerhedspolitik« for Israel var allerede dengang en påstand om, at grænserne mod nord kun kunne sikres ved at »gribe det militære initiativ«, først via et angreb på **Hizbollah** i **Libanon**, efterfulgt af luftangreb på »udvalgte mål« i både **Syrien** og **Iran**.

Den **12. juli** kom så anledningen til at »gribe det militære initiativ«, da to israelske soldater på patrulje på den libanesiske side af grænsen blev kidnappet af Hizbollah. Få timer senere kastede israelske jagerfly de første bomber over det sydlige Libanon, og i de efterfølgende tre uger eskalerede krigen til at omfatte hele Libanon, inkl. hovedstaden Beirut og Bekadalen langs grænsen til Syrien, og det nordlige Israel, hvor hundredvis af Hizbollah-raketter regnede ned over byer og kibbutzer hver eneste dag. Mere end **1.000** libanesere, de fleste civile, og knap **100** israelere har mistet livet. Næsten en million libanesere er drevet på flugt.

Meget tyder på, at ledende officerer i de israelske væbnede styrker var lige så lemfældige i deres omgang med efterretningerne forud for angrebet på Libanon, som vicepræsident Cheney og forsvarsminister Rumsfeld var det forud for angrebet på **Irak** i **marts 2003**. En højstående israelsk efterretningskilde har overfor **Prometheus'** samarbejdspartner **Executive Intelligence Review, EIR**, understreget, at det var forsikringer fra ledende officerer, med

generalstabschef **Dan Halutz** i spidsen, om, at Hizbollah ville »kollapse« efter blot fire eller fem dages intense bombardementer, der fik den israelske regering til at give grønt lys for angrebet. »Hvis premierminister **Ehud Olmert** og forsvarsminister **Amir Perez** havde vidst, at Hizbollah stadig ville sende raketter ind over Israel fjorten dage senere, ville de aldrig have godkendt planen«, sagde kilden til **EIR**.

Og den israelske regering og de andre aktører i det lokale magtspil i Mellemøsten burde have kastet et blik på den overordnede globale strategiske situation, inden de tændte lunten på endnu en højeksplosiv militærkonflikt. Den **11. juli**, dagen inden Israel indledte sit luftbombardement i Libanon, blev **Indien** ramt af et terrorangreb, der i politisk effekt kunne måle sig med terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september 2001**. Midt i myldretiden eksploderede syv synkroniserede tidsindstillede bomber i lokale tog i storbyen **Mumbai**, Indiens vigtigste økonomiske center. Over **200** mennesker blev dræbt og mere end **600** såret.

Den **21. juli** offentliggjorde Lyndon LaRouche en omfattende analyse af den globale strategiske situation efter bomberne i Mumbai. Her gjorde han det klart, at både krigen i Libanon og terrorangrebene i Indien skal sættes i sammenhæng med de angreb på nationalstater overalt på kloden, som ledende finanskrede har ført over de seneste to årtier under dæknavnet »globalisering«, og som er blevet intensiveret i de seneste måneder, som en del af de politiske forberedelser til det dramatiske finanskrak, der er i vente til efteråret. Mens store dele af erhvervslivet naivt ser »globalisering« som en mulighed for øget omsætning og indtjening, har en lukket kreds af finansfolk lige siden **1920'erne** ført en ideologisk krig mod nationalstaten. De kalder sig »synarkister«, en fransk politisk ideologi med rødder tilbage til **Napoleon** (se også **Prometheus, juli '06**). I mellemkrigsårene støttede disse finanskrede kynisk de nazistiske og fascistiske bevægelser i **Europa**, vel vidende at det ville ende i en altødelæggende krig. For dem, var det den mest effektive måde at underminere nationalstaterne på.

I denne sammenhæng er både vicepræsident Cheney og Benjamin Netanyahu i dag brikker i et spil, de slet ikke selv styrer. LaRouche skrev bl.a.: »... selv om Cheneys sammensværgelse med Netanyahu har været det indlysende motiv for Israels udløsning af den nuværende eskalerede krigstilstand på flere fronter, er Cheney selv blot en underordnet brik i et imperiespil mellem kræfter, der opererer på et langt højere niveau end den siddende amerikanske præsident, endog højere end Cheneys umiddelbare politiske chef, [fhv. udenrigsminister] **George P. Schultz**.«

»Med kombinationen af det strategiske angreb på Indien og de fortsatte aktioner i **Sydvestasien** fra Dick Cheneys og hans makker Netanyahus side, er en faktisk global trussel og et politisk signal blevet leveret til de **G8-ledere**, der netop nu er forsamlet i **Rusland**. Som det var tilfældet med mordet på ærkehertug **Franz Ferdinand** og hans kone i **Sarajevo** den **28. juni 1914**, har man i de relevante kredse i Indien og andre lande genkendt begivenhederne i Mumbai sidste tirsdag som en bevidst udløsning af en global strategisk krise. Faktisk er der tale om en krise, som kan sammenlignes med situationen umiddelbart forud for det 20. århundredes to såkaldte »verdenskrige«. Hvis ikke den nuværende trussel hurtigt neutraliseres, vil resultatet blive langt værre end noget, vi oplevede under det forrige århundredes to »verdenskrige, om

end af en helt anden karakter...«

En af de finansfolk, der kan føre sine politiske rødder tilbage mellemkrigsårenes såkaldte **Synarkistiske Internationale**, er den fhv. direktør for **Wall Street-banken Lazard Freres, Felix Rohatyn**. Hans forgænger i embedet og politiske mentor, **André Meyer**, kom direkte fra de synarkistiske kredse omkring **Banque Lazard i Frankrig** (se også *Prometheus*, juli '06). I dag sidder Rohatyn som diskret »kongemager« i **Det demokratiske Parti**, samme rolle som hans forretningspartner og politiske allierede George P. Schultz spiller i **Det republikanske Parti**.

Den **23. juli** fandt LaRouche det nødvendigt at skære igennem den voksende, men meningsløse debat om, hvorvidt det er Israel, USA eller begge, der står bag krigen i Libanon. I en erklæring, med overskriften: »*Hold op med at være en godtroende nar! Kend din faktiske fjende*« skrev han bl.a.: »I den nuværende situation, er det kun et stakkels lallende fjols, der faktisk tror, at det er den ene eller den anden nationalstat, som står bag den igangværende offensiv i retning af en global krigsførelse af den type, som nu spredes verden over fra den strategiske katapult i Sydvestasien. Den størrelse, der i virkeligheden står bag spredningen af krigen ud over hele Sydvest-

Nekrolog:

FRITZ HERMANN (1942-2006)

Schiller Institut har mistet en meget nær ven. **Fritz Hermann**, formand for **Landbrugets Fællesorganisation, LFO**, er død bare **63 år gammel**.

Man kunne næsten kalde det »kærlighed ved første blik« da Schiller Institutets og Fritz Hermanns veje krydsede i **februar 1987**. **Lyndon LaRouche** havde stillet sig i spidsen for en international kampagne imod de store internationale fødevarekoncerners grådige forsøg på at overtage kontrollen over den primære fødevareproduktion på det traditionelle familieejede landbrugs bekostning. Myter om overproduktion og dertil hørende produktionskvoter var nogle af midlerne, der blev brugt til at drive tusinder af landmænd i både **USA** og **Europa** fra gården. I **sommeren 1986** blev **Schiller Institutets Landbrugskommission** så dannet, og gennem hele efteråret og vinteren blev kommissionens første offentlige konference forberedt. Den blev afholdt på **Herning Konferencecenter** i **februar 1987**, og her dukkede Fritz Hermann op. Det gjorde også en mindre delegation, udsendt af **Axelborg**. Og det afgjorde sagen. Fritz kunne selvfølgelig lide det, han hørte på konferencen, men havde der været den mindste tvivl i hans sind, blev den ryddet af vejen, da det stod klart, at det gjorde »vennerne« fra Axelborg så afgjort ikke.

I de følgende måneder blev førstesalen i gårdens stuehus på **Firehusvej i Karup** et flittigt benyttet hovedkvarter, når Landbrugskommissionen skulle have sit budskab om **Gatt-forhandlingerne** og fødevarekartellernes angreb på landbruget ud til de danske landmænd på dyrskuer og hurtigt arrangerede aftenmøder. Og Fritz Hermann var en uvurderlig hjælp. Han kendte »Gud og hvermand«. Hans kontaktnetværk var ganske enkelt formidabelt.

I foråret og sommeren **1988** kom landbruget så til at spille en strategisk rolle. Mens man i **Vesten** stadig forsøgte at drive landmændene fra gårdene ved hjælp af propaganda om kunstigt oppustede »overskudslagre«, bredte fødevare-manglen sig i **Sovjetunionen** og hele **Østblokken**. Kommunistøkonomierne var ved at bryde sammen og manglen på mad kunne i værste fald drive de døende regimer ud i desperate handlinger. Derfor foreslog LaRouche, at landmænd i Vest sluttede sig sammen om et »**Mad for Fred**«-initiativ. Så kunne man få de kunstige »overskudslagre« ryddet af vejen og samtidig forhindre, at regimerne i Øst lod kampvognene rulle ind over grænsen for at skaffe mad til de sultende befolkninger. I **september 1988** blev den internationale landbrugsorganisation »**Food for Peace**« stiftet ved en stor konference i **Chicago**. Fritz Hermann holdt naturlig-

Fritz Hermann på talerstolen i Chicago i 1988 ved grundlæggelsen af »Food for Peace«.

vis talen på vegne af de danske landmænd (se billedet).

I de følgende år var der megen turbulens omkring Schiller Institutets Landbrugskommission. Hverken Axelborg eller det politiske etablissement i Danmark brød sig om, at flere hundrede landmænd fandt stor interesse for Schiller Institutets arbejde. Hysteriske artikler i *Dansk Landbrug* og *Ekstra Bladet*, og indslag i det dengang nyfødte **TV2** skulle skræmme »de vildfarne« fra at arbejde sammen med instituttet og kommissionen. Midt i det hele stod Fritz Hermann som en urokkelig klippe. Ham var der ingen, der kunne skræmme. Med en næsten buddhistisk ro i sjæl og sind syntes han at trives allermest, når det hvislede om ørene med politiske slagsmål og intriger. Han kunne på én gang favne det helt store globale politiske billede med truende finanskrak og potentielle verdenskrige og de små lokale intriger og magtkampe blandt bønder og godtfolk. Sådan var han. Han havde overskud til det hele.

Fritz Hermanns ægte »kærlighed ved første blik« var hans hustru **Linda**. Fra **Washington, Stockholm, København, Berlin, Paris** og alle de andre steder på kloden, hvor der i dag sidder medlemmer af Schiller Institutet, som har haft den store glæde at møde Fritz, sendes de varmeste tanker til Linda og familien med tak, fordi vi også fik lov at kende ham. Æret være hans minde.

Poul E. Rasmussen, redaktør.

asien og mere til, er en samling af finansielle og oligarkiske magter, som Rohatyn blot er en del af. Det er en magt-forsamling, der i handling og selvopfattelse anser sig selv som værende den globaliserede verdens permanente imperier-egering. Det er en samling af kræfter, der har deres centrum, ikke i USA, men i den globale blæksprutte af imperialistisk finansmagt centreret i de overlappende interesser bag fransk synarkisme og anglohollandske finanskarteller. Det er den samling af kræfter, som blev dannet omkring det britiske **Østindiske Kompagni** ved **Paris-traktaten i februar 1763**, og som har været verdens dominerende imperiemagt, lige siden kejser **Napoleon Bonapartes** nederlag bragte **Banque de France** ind som en hjælper for den anglohollandske liberalistiske finansimperialisme – illustreret af **Storbritanniens** lille politiassistent **Napoleon III**, og »**Napoleon IV**«, også kendt i rollen som **Frankrigs** præsident **Francois Mitterrand**, **Margaret Thatchers** lille lakaj ... «

»Dette er den fjende, som lige nu er i færd med at iscenesætte den asymmetriske krigsførelse, hvor kernevåbnene venter lige om hjørnet, der spreder sig ud over Sydvestasien. Det er samme fjende, som med base forskellige steder i Frankrig, Storbritannien og **Holland** har kastet Israel ud i noget, der ligner en national selvmordsaktion imod Libanon og dets naboer,« skrev LaRouche.

Mens de fleste frygter, at krigshandlingerne i Libanon skal sprede sig over grænsen til Syrien og dermed lede til en ny regional storkrig, der også vil involvere lande som Iran og **Ægypten**, og som kan ende med anvendelsen af taktiske kernevåben, hvis Israel for alvor bliver truet, er der yderligere én faktor som kan accelerere hele krigsprocessen i retning af »**3. verdenskrig**«. Uafhængige kilder i både USA og Israel har fortalt *Prometheus'* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, *EIR*, at Bush-regeringen i desperation over udsigten til at lide et kæmpenederlag ved midtvejsvalgene til **Kongressen i november** har henvendt sig til de neokonservative kredse omkring Benjamin Netanyahu og bedt om hjælp til at konstruere en »oktober-overraskelse«, hvor nogle af **Saddam Husseins** forsvundne kemiske og biologiske våben »mirakuløst« bliver fundet lige på den anden side af grænsen til Syrien. Sådan som præsident Bush, vicepræsident Cheney og fhv. viceskabschef **Karl Rove**, der nu er valgstrateg for Det republikanske Parti, ser verden, ville fundet af blot nogle få af Saddams våben i sidste øjeblik inden valget redde de republikanske kandidater fra at blive udraderet på grund af den åbenlyse fiasko i Irak.

Allerede under en konference i Washington den **11. januar, 2006**, der blev transmitteret »live« over Internettet, advarede Lyndon LaRouche, at *EIR* havde modtaget oplysninger om, at Benjamin Netanyahu, i ly af det politiske fokus på daværende premierminister **Ariel Sharons** pludselige og alvorlige sygdom, arbejdede tæt sammen med kredse i Bush-regeringen om at forberede en »**oktober-overraskelse**« ved at fabrikere falske irakiske kemiske våben på militære anlæg i den israelske ørken. Og efter udbruddet af krigen i Libanon har sædvanligvis pålidelige kilder i Israel understreget, at en

sådan operation meget vel kan være en del af de igangværende militære operationer. Israelske specialtropper kunne under dække af kamphandlingerne i Libanon flytte de falske våben op til grænsen mellem Irak og Syrien. Om en falsk »oktober-overraskelse« virkelig kunne redde Det republikanske Parti fra et valgnederlag er usikkert, men den vil med garanti kaste verden ud i en global strategisk krise, der kan ende med en verdenskrig.

REVOLUTIONSSTEMNING I MEXICO

Det uafklarede resultat af præsidentvalget i **Mexico** den **2. juli** sendte en revolutionsbølge gennem landet. Mens der var en afgrundsdyb politisk forskel mellem de to kandidater, **André Manuel López Obrador** fra det gamle revolutionsparti **PRI** og den nyliberale **Felipe Calderón** fra **PAN-partiet**, var valget tæt på dødt løb. Efter flere dages optælling, hvor valgsejren konstant vekslede mellem de to kandidater, endte det officielle valgresultat i en sejr til Calderon med mindre end **250.000** stemmer flere end Obrador. Det fik **1,5 millioner** mennesker til at samles i protest på **Zocalo-pladsen i Mexico City** den **16. juli**. Obrador talte til forsamlingen og lovede at forsætte kampen, hvis også befolkningen var rede til en politisk mobilisering. Så den **30. juli** samlede over **3 millioner** mennesker sig atter en gang på Zocalo. Obrador foreslog, at demonstranterne genoplivede den gamle revolutionstradition med permanente forsamlinger, indtil kravet om en omtælling blev opfyldt. For hver af Mexicos **31** delstater og de **16** delegationsdistrikter skulle der etableres i alt **47** demonstrationslejre på de store avenuer, der leder op til Zocalo. Obrador understregede, at alt skulle forgå fredeligt, og han inviterede kunstnere og intellektuelle til at bidrage, så de mange lejre kunne blive fyldt med musik, kultur, foredrag og debat.

Midt i denne revolutionsstemning organiserede **LaRouches** ungdomsbevægelse, **LYM**, på livet løs. Ved den første store demonstration deltog en delegation på **25** LYM-medlemmer med et kæmpebanner med teksten: »*Hunden: Felipe Calderón. Herrerne: De synarkistiske banker. Løsningen: et Nyt Bretton Woods*«. På banneret var et stort blå hagekors klistret hen over PAN-partiets symbol, for at illustrere partiets egentlige politiske rødder. Og mens de unge praktiserede LYM's internationale kendetegn, flerstemmig sang med veltrænede stemmer, uddelte de over **30.000** flyveblade. Ved den anden store demonstration nåede de unge at producere **45.000** flyveblade, som alle blev delt ud på rekordtid.

LYM etablerede sin permanente demonstrationslejr ved foden af statuen af Mexicos store revolutionshelt **Benito Juárez**. (Meget passende på flere måder. I **1982** mødtes Lyndon LaRouches med Mexicos daværende præsident **Lopez Portillo**. Resultatet blev et forslag til en løsning på hele **Latinamerikas** gældskrise. Det fik navnet »**Operation Juárez**«). Her fortsatte de med at tiltrække hundreder af tilhørere med deres sange, der også inkluderede satiriske politiske tekster opfundet til lejligheden. Der blev læst digte og givet klasser i økonomisk politik og avanceret geometri.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk